

Моите Пунтили

Роген съм късно, за да знам достатъчно. Не познавам Леон Даниел лично. Не съм се учил от него пряко, макар и моите учители да са "излезли от неговия *"шинел"*. Случвало ми се е да се ръкувам с него в светска среда, но след ръкуване в светска среда като че ли не можеш да твърдиш, че познаваш някого.

И все пак можеш.

Преди двадесет години бях ученик в осми клас и по три-четири пъти месечно ходех да гледам *"Господин Пунтила и неговият слуга Мати"*. Знаех представлението наизуст, постоянно водех приятели да го споделям, бях влюбен в онези актриси, обичах онези актьори, заразявах се от тогавашния блясък в очите им, кибичех на коневръза да ги гледам как си тръгват, искрено им завиждах, че играят в "Пунтила", но щем ги сънувах сред метлите, страстно копнеех да бъда на сцената вместо тях. Следователно Леон Даниел е голям режисьор. Точка по въпроса.

Неведоми са пътищата на човешката близост, а връзките, които може да провокира едно-единствено представление, макар и задочни, могат да се окажат дълготрайни и изненадващо задълбочени.

Честит юбилей, идващите след теб те поздравяват!

Явор Гърдев